

sub conducerea de scenă a unor regizori importanți, și de ieri și de azi. La Brașov i-am întâlnit (unii, ca invitați) pe Marietta Sadova, pe Sică Alexandrescu, Nicușor Constantinescu, pe Eugen Mercus, Mircea Marin, Alexandru Tocilescu ș.a. Ți-am spus, de Brașov mă leagă multe reușite ale vieții mele. Le cunosc, le simt, juinea nu te uită. Criticul Călin Căliman, care e brașovean, a spus că a văzut **Ultima oră** cu Geta Grapă de 13 ori. Zicea că, dacă ar mai fi posibil, ar mai revedea spectacolul. M-a emoționat foarte mult, cum să-ți spun... Și n-am apucat să-i mulțumesc. Trist ar fi să se uite astfel de lucruri, să împlinești treizeci de ani de teatru și să nu ți se ofere o floare... Dar văd că ne apropiem de încheiere, prevăd că o să-mi pui, ca să nu zic altfel, întrebarea aceea delicată, poate (o spun eu), dacă am realizat totul — nu-i așa? —, dacă mai am proiecte? Ți răspund că nu am realizat totul. Gîndesc, adică (în general eu sint

modestă, și ce gîndesc e tot ceva modest), că în teatru, la orice vîrstă aș fi, nu se poate să nu fiu utilă, să nu-mi găsesc un rol semnificativ, pentru binele amîndurora. Sigur, cîteodată, proiectele rămîn tot proiecte, s-a văzut. Dar eu îmi fac planuri, mi-am propus **Ah, ce zile frumoase!** Ah, ce rol aș face aici, cu un partener precum acest atît de talentat actor care este Costache Babii, colegul meu!

Și, fiindcă veni vorba de colegi — teatrul e o artă colectivă, — să spun că m-am bucurat — și nu pot să-i uit — de parteneri care m-au ajutat, cum ar fi Marcel Anghelescu, Mihai Fotino, Dan Săndulescu, Ștefan Alexandrescu, G. Gridănușu, Dina Cocea, Costel Bărbulescu, Silvia Timică ș.a.

— Ți mulțumesc, Geta Grapă, și-ți ofer o floare.

A. I. BRUMARU

In memoriam

Carol Kron

Discret, așa cum a trăit în lumea teatrului, s-a stins un bătrîn artizan al aparițiilor scenice de pitoresc, dar și de substanță portretistică. Arta „rolurilor mici” nu este la îndemîna oricui; ea a marcat destine (Ion Manu, N. Tomazoglu) și a impus spectacole. În Tache, Ianke și Cadîr, unde, apăsarea în compania lui Jules Cazaban și Ștefan Clobotărașu, Carol Kron se dovedea interpretul ideal al personajului Ilie.

Angajat în 1951 la Teatrul Municipal, actorul (născut la 20 mai 1899 în comuna Codălești din Vaslui) se așeza, în fine, după oboșitoare peregrinări. Absolvent al Conservatorului Ieșean (1922) și licențiat în drept (1924), Carol Kron a slujit pe rînd bara justiției și textul dramatic. Nu știm cum pleda bărbatul blajin, cu vorba volt moldovenească, îl știm însă din puzderia de apariții pe scenele din Izvor și de la Grădina Icoanei, în piesele Lumina de la Ulmi, Arcul de triumf, Dacă vei fi întregat, Doamna Kalafova, Recolta de aur, Omul care aduce ploaie, Explozie întîrziată, Omul cu arma, Întoarcerea...

Treceri „de două vorbe”, alteori personaje de întindere. Totdeauna însă prezența sa sub reflectoare cerea spectatorului care nu-l cunoștea să deschidă programul. Gestul și replica lui numeau un om viu, și, oricît de cuprinzătoare era distribuția, viața mărunțului personaj își afirmă drama sau seninătatea. L-au prețuit Lucia Sturdza Bulandra și Liviu Ciulel; colegii îl iubeau pentru sfătoșenia înțeleaptă, pentru sufletul curat, pentru lucrul lăcut și roditor.

I.N.